

V SRDCI ŽIVOTNÍHO PŘÍBĚHU

„Zdvíž, která mě má vynést do nebe, to je tvá náruč, Ježíši.“

Terezie z Lisieux

Snad každý z nás má v srdci svého životního příběhu modlitbu a řada lidí se vědomě obrací k duchovní oblasti. Mnozí jedinci to ovšem dělají napůl nevědomě a na tomto přístupu nedokáží mnoho měnit. Jsou rozdělení, uvízní ve spleťtých událostech všedního dne. Prohlašují, že nemají čas modlit se a chybu vidí v tom, že se nemohou soustředit. Člověk však v sobě potřebuje pěstovat naději, že právě uprostřed ruchu každodenního života je možné odpoutat se od všeho rušivého a ponořit se – byť jenom na pár okamžiků – do vnitřního klidu. Vždyť se tak k nám prolamuje věčnost. Nedočkáme ji však vnímat, když jsme v zajetí přizemnosti. A my jsme bytosti, které prožívají své bytí na pomezí časného a věčného.

Někdy se nám nechce čekat až na spočinutí ve chvíli klidu u večerního „domácího krbu“. Můžeme se v takovéto situaci například pomodlit

i v čekárně u zubaře – i to patří k našemu životu. Vstupujeme pak do ordinace s větší nadějí a spolehnutím, jsme odvážnější a odhodlaní něco vydržet. Máme-li touhu následovat Ježíše, nestydíme se zašeptat v nitru prosebnou modlitbu, třeba i v metru nebo v autobuse. Stačí pomodlit se dvěma větami. Poděkovat Bohu za jeho ochranu, za to, že s námi vstupuje do modlitby, je naším přítelem a nepřestává nám soucitně naslouchat. Vzpomínám na povídku spisovatelky Jindřišky Kubáčové „Križe“. Autorka stoupala dýchavičným výtahem až téměř pod střechu vysokého panelového domu. Vlekla těžký nákup a náladu měla nevalnou, protože ji předtím liják úplně promočil. U dveří zjistila, že nejdou otevřít. S pocitem zoufalství se posadila na schody a měla chuť se rozplakat. Za chvíli si však uvědomila, že lidé mívají mnohem horší problémy. Zastyděla se a usilovně se pomodlila. A pak jí hlavou blesklo poznání, že zapomněla ve své roztržitosti odeknout horní zámek... S pokorou si uvědomujeme, že každá lidská situa-

ce může být promodlena. Bůh nás miluje. Je na nás, abychom ho skrze modlitbu denně objevovali. Modlitba nás otevírá univerzálním dimenzím a sjednocuje nás s Ježíšem. Napravíme své chyby tím, že je vhodíme do výhně Ježíšovy milosrdné lásky, v níž je Pán s Hospodinem zajedno. Poděkujeme za sílu pro tento den, za to, že můžeme být s Kristem na tom místě, kam nás život postavil, v údělu, který je dán naším posláním v rodině i profesi. Na záložce breviáře Terezie z Avily se našla tato slova: *„Ať tě nic nemate, / ať tě nic neleká; / všechno pomíjí, / Bůh se nemění, / trpělivost dosáhne všeho. / Tomu, kdo má Boha, nic nechybí, / pouze Bůh stačí.“*

Když se s prosebným srdcem na pár minut upneme k Nejvyššímu, cítíme příliv energie. Víme, že jsme ochraňováni Světlem.

Ve chvíli modlitby se dostaví ticho, pokoj, rovnováha. Máme bohaté a rozmanité duše – i naše modlitby v sobě nesou hloubku, niterné rozměry a dostáváme v nich sílu z univerza.

Olga Nytrová